

Line Barfod (EL):

Det er jo glædeligt at høre, at stort set alle partier indtil nu har syntes, at det er vigtigt, at vi gør noget. Man må sige, at debatten har rykket sig, efter at vi for nogle år siden fik flyttet området fra Retsudvalget over i Sundhedsudvalget, og man begyndte at betragte det som et sundhedsproblem. Det har virkelig været med til at sætte skub i tingene, så der sker noget, og med de meldinger, der er kommet, lyder det, som om det skulle kunne lykkes at finde nogle løsninger, hvis folk lægger partikasketterne væk og ellers er indstillet på at arbejde konstruktivt.

Kl. 14.25

Jeg er enig med dem, der har sagt, at vi må have nogle flere tal på bordet, så vi ved, hvad det egentlig er, vi taler om, altså hvor mange der egentlig har behov for at få en afrusning. Både ministeren og andre ordførere har været inde på, at en meget stor del af dem, der kommer i detentionen, også har begået kriminalitet osv., og derfor er det jo væsentligt at få afklaret, hvorvidt de ville være blevet varetægtsfængslet og tilbageholdt, hvis de ikke havde været berusede, eller om det er nogle, som man ville have ladet gå igen, når man havde noteret deres navn og adresse og havde foretaget en afhøring, hvis de ikke havde været berusede.

Hvis det er det sidste, der er tilfældet, skal de jo også med i gruppen, som skal afruses. Så er der ingen grund til, at politiet skal bruge kræfter på at holde dem i detentionen og skal bruge tid på at overvåge dem osv. Så bør de over i sundhedsvæsenet, hvor man kan tage sig ordentligt af dem, hvor vi kan sikre, at der er lægetilsyn, og hvor vi kan undgå de ulykkelige episoder. Det må være sådan, at det bliver læger, der afgør, om de virkelig kun er berusede og ikke er syge eller andet, og at sundhedsfagligt personale kan holde øje med, hvordan det går med dem.

Så er det selvfølgelig vigtigt, at de løsninger, man finder, tager udgangspunkt i de lokale forhold, for der kan selvfølgelig være stor forskel på, hvordan man gør i en storby som København, og hvordan man skal gøre det i landdistrikterne. Det må vi se nærmere på.

Det ville være godt, hvis vi kunne komme så langt under udvalgsarbejdet, at vi kunne få en ambition om at fastsætte en tidsfrist. Vi kunne f.eks. sige, at i løbet af 1 år skulle man alle steder i landet have planer for, hvad man vil gøre, og i løbet af yderligere 1 år skulle de være sat i værk. Vi taler jo ikke om, at der skal bygges nye store bygninger eller andet. Vi taler om, at man lokalt

skal have aftalt, hvordan man gør, hvem der tager sig af sagen, og at det skal sikres, at der er mulighed for en sengeplads, hvor den berusede kan indlægges, når politiet kommer med vedkommende. Det burde være muligt, at vi kunne nå frem til at fastsætte en tidsfrist, hvis man er så konstruktive i partierne, som ordførerne har givet udtryk for.

Der har været mange, der har talt meget om, hvor vigtigt det er, at vi har politiet til at tage sig af politiopgaver, og vi diskuterer jo netop i forbindelse med Strukturkommissionen meget indgående, hvordan opgaverne kan tilrettelægges mest hensigtsmæssigt. Derfor synes vi, det ville være fornuftigt, at politiet nu kom af med den opgave, som meget få politifolk har lyst til at udføre, nemlig at skulle tage sig af berusere, og få den lagt over i sundhedsvæsenet, hvor der er personale, som er langt bedre til at tage sig af den, fordi de er uddannede til det, men som til gengæld ikke kan overtage politiopgaver, fordi politiet er bedst til det. Lad os fritage politiet for den opgave, lad os få beruserne over i sundhedsvæsenet, og lad os få sat en tidsfrist på det under udvalgsarbejdet.

Tove Videbæk (KD):

B 92 foreslår, at der skal oprettes lokale/regionale afdelinger til modtagelse af berusede personer.

I Kristendemokraterne har vi altid ment, at det egentlig er besynderligt, at berusere og mennesker, der på grund af alkohol- eller anden stofpåvirkning er til fare for sig selv eller andre eller forstyrrer den offentlige orden, bliver anbragt i en detention på en politigård.

P.t. er det sådan, at berusede i en detention skal tilses hver halve time, enten ved fremmøde eller ved hjælp af elektronisk overvågning. En arbejdsgruppe fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Amtsrådsforeningen offentliggjorde i oktober 2002 en rapport om bl.a. dette område, og der lægges i rapporten vægt på, at afrusningen skal ske på en forsvarlig måde, og at den afrusede motiveres til at søge behandling. Rapporten indeholder også en beskrivelse af tre modeller for organiseringen af afrusningen i amtligt regi, f.eks. afrusning på sygehuse, i socialt regi på forsorgshjem og ved inddragelse af behandlingsinstitutioner.

Ved hvert af disse forslag er der plusser og minusser. Vedrørende sygehusbehandlingen kan man sige, at en del berusere jo slet ikke har brug for sygehusbehandling, og at sygehusenes